

EUROPEISKA KONVENTET

SEKRETARIATET

**Bryssel den 14 november 2002
(OR. fr)**

CONV 391/02

NEW VERSION

CONTRIB 136

FÖLJENOT

från:	Sekretariatet
till:	Konventet
Ärende:	Bidrag från Michel Barnier och Antonio Vitorino, ledamöter av konventet "Bättre samordning av den ekonomiska politiken"

Konventets generalsekreterare har mottagit åtföljande bidrag från Michel Barnier och Antonio Vitorino, ledamöter av konventet.

**Europeiska konventet
– den 7 november 2002 –**

**Mot en bättre samordning av den ekonomiska politiken
Inlägg från Michel Barnier och António Vitorino till Europeiska konventet**

Den ekonomiska politiken är och kommer att förbli medlemsstaternas kompetensområde. Däremot är samordningen av den en gemensam skyldighet. Många svårigheter som uppstått under de senaste månaderna visar att denna skyldighet måste fullgöras bättre.

På det här området räcker det inte att fastställa spelregler. Det krävs också att domaren har tillräcklig auktoritet för att få spelarna att följa reglerna, och att beslutandestrukturen är väl anpassade till insatserna. Därför kommer vissa reformer av fördraget att krävas.

Arbetsgruppen för ekonomisk styrning har kartlagt de viktigaste frågorna, som nu ska debatteras på konventets plenarmöte. Vi anser att det är viktigt att kort förklara skälen till att våra fördrag måste anpassas.

1. Hur kan man se till att de gemensamma skyldigheterna fullgörs bättre?

Här är det inte fråga om att uttala sig om de gemensamma reglernas *natur*. Debatten pågår fortfarande om detta, men vad än resultatet blir är en sak säker: för att kunna fungera måste den ekonomiska och monetära unionen ha gemensamma förhållningsregler och samordning. De åtaganden som gjorts måste respekteras.

I dagsläget lämnar kommissionen endast rekommendationer till rådet om de *allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken* och de *varningar* som föreskrivs i

stabilitetspakten. Det är enkelt för rådet att ändra innehållet i dessa rekommendationer.

Det är lätt att förstå att det kan vara mycket svårt för en regeringsföreträdare att varna en av sina kolleger i rådet. Detta förhållande leder till kompromisser som skadar trovärdigheten hos mekanismerna för samordning av den ekonomiska politiken.

Kommissionen rekommenderar att dessa rekommendationer omvandlas till *förslag* när det gäller de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken och de varningar som föreskrivs i stabilitetspakten. Det innebär att kommissionen måste ge sitt samtycke till ändringar i förslagen, om inte rådet beslutar enhälligt om ändringen. Det är den vanliga arbetsmetod som föreskrivs i fördraget.

Denna ändring skulle medföra följande:

- Kommissionen skulle få möjlighet att få samtliga medlemsstater att följa reglerna.
- Gemenskapsdimensionen i arbetet och den politiska enhetligheten skulle bevaras.

2. Hur kan man få varningarna antagna?

Arbetsgruppen om ekonomisk styrning har allmänt slagit fast att kommissionen självständigt bör kunna ge en första varning till en medlemsstat där det finns en risk för ett alltför stort underskott.

För att beslutsfattandet ska bli effektivt bör man dessutom utesluta den berörda medlemsstaten från omröstningen om varningar.

Redan idag är så fallet enligt fördraget när rådet anmodar en medlemsstat att korrigera ett alltför stort underskott – men denna regel finns inte med när det gäller omröstning om varningar. Av naturliga skäl motsätter sig den berörda staten en varning. Att utesluta det landet från omröstningen är logiskt, eftersom landet är partiskt. Dessutom skulle det vara mer rättvist. Pga. röstviktningen kan man konstatera att det är lättare för de medlemsstater som har störst befolkning att undgå varningar än för de andra, eftersom det är lättare för

dem att ingå en koalition för att skapa en blockerande minoritet. Rättvisa och effektivitet - det är två goda skäl att ändra bestämmelserna i fördraget på den här punkten.

3. Hur ska man fatta beslut mellan medlemsstaterna i euroområdet?

Gränserna för euroområdet bör egentligen vara desamma som för unionen. Men detta naturliga mål kommer förmodligen inte att uppnås på flera år, eftersom flera medlemsstater ännu inte ingår i euroområdet, och deras antal kommer att bli ännu större i och med utvidgningen.

I den här frågan måste man tänka sig hur en union med nästan trettio medlemsstater ska kunna fungera. De beslutmekanismer som idag föreskrivs i fördraget är helt enkelt olämpliga i förhållande till euroområdets behov. Enligt sunt förnuft bör medlemsstaterna i euroområdet själva bestämma i frågor som gäller euron.

Om inget görs kommer det att leda till förlamning. Bland EU:s medlemsstater kommer 2004 de som står utanför euroområdet att vara fler än dem som ingår i det. Eurogruppen, som inrättades 1997 av Europeiska rådet, är helt enkelt ett informellt diskussionsforum för de medlemsstater som infört euron. Det kan inte förnekas att den har en funktion att fylla, och den kan finnas kvar som en informell diskussionsgrupp. Inom ramen för dagens fördrag är det dock endast rådet (ekofin) som kan fatta beslut. För att behandla t.ex. frågor om alltför stora underskott inom euroområdet, frågor om valutapolitiken, beslut om medlemsstater som vill införa euron eller den del av de *allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken* som gäller euroområdet, rekommenderar kommissionen att man inrättar ett "råd (ekofin) för euroområdet", som ska omfatta endast finansministrarna i medlemsstaterna inom euroområdet. Denna rådskonstellation ska få befogenhet att besluta på de intresseområden som är gemensamma för de medlemsstater som har samma valuta.

4. Hur ska euroområdet representeras i internationella finansiella sammanhang?

Euron är idag världens näst viktigaste valuta och euroområdet i sin helhet är den näst största ekonomiska och handelsmässiga stormakten i världen.

Europeiska unionen tar dock inte tillvara alla möjliga fördelar av detta på det internationella planet. Frågan om hur euron ska representeras internationellt har i praktiken inget svar. När det gäller G7-gruppens finansmöten t.ex. får Eurogruppens ordförandeskap – när det inte innehas av ett land som ingår i G7-gruppen – och Europeiska centralbanken närvara endast under vissa delar av mötet. Kommissionen deltar i diskussionerna endast för en än mer begränsad del av dagordningen, som t.ex. kampen mot penningtvätt och finansiering av terrorism.

När det gäller IMF är den enda märkbara förändringen sedan 1999 att ECB fått rätt att delta som observatör. Ordförandeskapets ställningstaganden i dessa internationella diskussioner förbereds visserligen idag genom samråd, men de fastställs ofta på grundval av kompromisser som gör att EU kollektivt inte kan visa tillräcklig auktoritet och initiativförmåga.

Konventet bör diskutera dessa förslag till hur frågan praktiskt kan lösas, i enlighet med vad som redan föreskrivs i artikel 111 i fördraget när det gäller beslut om hur euron ska representeras internationellt och om gemenskapens ställningstaganden.
